

της Ἑλλάδος, ἐπὶ καὶ νῦν, ὡς ἐν Ἑπτανήσῳ, τὰ φυσικὰ ταῦτα ὠρολόγια εἶναι ὁ μόνος ὁδηγὸς τοῦ φεύγοντος χρόνου. Ἐν τούτοις τὸ κύριον ἐνδιαφέρον αὐτῶν σήμερον δὲν εἶναι ἡ χρονομετρικὴ τῶν ἀλλ' ἡ ἀργαιολογικὴ τῶν ἀξία. Φυλάττονται τινὲς τῶν ἡλιοδείκτων τούτων ἐν τοῖς μουσείοις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας, φέροντες ποιητικώτατα ἐπιγράμματα ὧν ἀξιοσημείωτον εἶναι τὸ ἐξ ἧς ἀναγεγραμμένον ἐπὶ τινος ἡλιοδείκτου τηρουμένου ἐν τινι μουσείῳ τοῦ Ἑδεμβούργου, καὶ ἐξελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Λονδίῳ συνεργάτου μας.

«Ἴδε ἡ ὥρα πῶς μετρίεται· ἀπὸ φῶς· κ' ἀπὸ σκιάν»
Τέτοια εἶν' ὅλη ἡ ζωὴ μας· φῶς σκιὰ, σκιὰ καὶ φῶς.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Β ο λ α π υ κ ι κ ἄ. — Lasam valemik volapūka
— Klubafentik ezitom adelo. Δηλαδή: Ἡ γενικὴ ὁμήγυρις τῆς Γαλλικῆς βολαπυκικῆς ἐταιρείας ἐγένετο χθὲς εἰς τὰς 13½ φεβρουαρίου).

Τὰ μέλη συνήλθον εἰς τὸ δημαρχεῖον τοῦ ἔκτου διαμερίσματος τῆς πόλεως τῶν Παρισίων καὶ, ἵνα καὶ οἱ ἴδιοι κἀλλιον συνεννοῶνται, παρεδέχθησαν νὰ συνομιλήσωσι πρὸς τὸ παρὸν γαλλιστί.

Μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ προέδρου, ὁ κ. Κέρκ — χῆρος, γεν. γραμματεὺς καὶ διευθυντὴς τῆς παγκοσμίου Ἀκαδημίας τῶν βολαπύκ, ἐκοινοποίησε τὰς πρὸς διόδον τῆς γλώσσης γενομένης προσπάθειας.

Ἡ βολαπυκικὴ ὑποστηρίζεται παρὰ 265 ἐταιριῶν 1.600 ἄτομα ἔλαβον διπλώματα πιστοποιούντα τὰς ἐπὶ τῆς παγκοσμίου γλώσσης γνώσεις αὐτῶν, 319 συγγραμματα πρὸς διδασκαλίαν τῆς βολαπύκ ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε, καὶ ἐκδίδονται 15 ἐφημερίδες, αἱτινες ὅλοι, ἐννοεῖται, γράφονται βολαπυκιστί.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

(Ἐξ ἀνεκδότου ποιήματος)

Γιατὶ λιθάνι νεκρικὸν γερμίζει τὸν ἀέρα·
Γιατὶ τὰ νεκρολούλουδα τῇ μυρωδιᾷ τους χύνουν·
Γιατὶ βαρεῖα ἑξήμερῳσα, πουλί μου, ἡ ἡμέρα·
Γιατὶ τὸν ἥλιο νὰ φανῇ τὰ νέφη δὲν ἀφίουν·
Γιατὶ λουλούδια ὁροσερά, στὰ μνήματα σκορπίζουν·
Γιατὶ στὸ κοιμητήριον οἱ ἱερεῖς βαδίζουν·

Γιατὶ νυφούλες ὁροσερές, δόρυμυρα ντυμένες,
γιατὶ παιδάκια ὁρφανὰ, ὠχρὰ, δυστυχισμένα,
γιατὶ μητέρες δύστυχες καὶ ἀδελφές θλιμμένες.
Πηγαίνουν εἰς τὰ μνήματα, μὲ μᾶττα δακρυσιμένα·

Πέ μου γιατί σκοτεινιάστε, πουλί μου, ἡ ἡμέρα·
Πέ μου γιατί οἱ στεναγμοὶ ἐκπλώνουν στὸν ἀέρα·

Καὶ τὸ πουλί λυπητερὰ ἀρχίνησε νὰ ψάλλῃ:

«Εἶναι ἡμέρα τῶν νεκρῶν!... Γιορτὴ πολὺ μεγάλη.
»Σήμερα' ἀφίουν οἱ νεκροί, τὸ κρῦς τοὺς κρεβάτι
»καὶ πέρνουν πάλιν τῆς ζωῆς τὸ ἔρμος μονοπάτι.
»ν' ἀνταμωθοῦν οἱ δύστυχοι, μὲ μᾶς γιὰ μὴ ἡμέρα
»ν' ἀγκαλιαστοῦν ὁρφανὰ, παιδιὰ μὲ τὸν πατέρα,
»στὰ στηθὴ αἱ μητέρες τῶν, τὰ ὁρφανὰ νὰ σφίγγουν
»καρδιὰς ὅπου ἐχώρισαν, γιὰ μὴ στιγμὴ νὰ σμίξουν.

Ὅπότεν τὰ μεσάνυχτα ἐσήμανεν ἡ ὥρα,
οἱ τάφοι ὅλοι ἤνοιξαν εἰς τῶν νεκρῶν τῇ χώρᾳ.
καὶ ἐβγήκαν ἀπ' τὰ μνήματα, σιγὰ οἱ πεθαμμένοι
ὅλοι μὲ κρυὰ σάβανα καὶ μὲ κεφαλὰ ζωσμένοι,
καὶ ἀνταμωθήκανε μὲ μίαν σ' ἐρημοκλήτῃ μόνῳ
ἐκεῖ ποῦ ἀνταμώνονται μονάχοι κάθε χρόνο
καὶ ἔδιδε καθένας τῶν στὸν ἄλλον τὰ φίλιά του
καὶ πεθαμμένος ἐσπίνε νεκρὸν στὴν ἀγκαλιά του!....

Ἐκεῖ νὰ ἦτο νὰ ὄλεπες πατέρα λυπημένο
στὴν ἀγκαλιά του νὰ κρατῇ παιδί ἀγαπημένο
ὅπου ὁ Χάρος πρόωρα τὸ ἔφερ' ἐκεῖ πέρα.....

Ἐκεῖ νὰ ἦσο νὰ ὄλεπες περίλυπη μητέρα
νὰ πνίγεται ἡ ἄμνησις ἀπὸ τὰ δακρυὰ τῆς
ὅταν κρατῇ μοναχογυιὸ στὴν κρυὰ ἀγκαλιά τῆς!

Ἐκεῖ νὰ ἦσο νὰ ὄλεπες, νυφούλες τιμημένες
μὲ τῆς καρδιᾶς τῶν τοὺς καλοὺς σφιγντὰ ἀγκαλιασμένες.
ἐκεῖ νὰ ἦσο νὰ ὄλεπες παιδάκια ἀγγελουδιὰ
νὰ πνίξουν μὲ τ' ἀμύραντα τοῦ τάφου τῶν λουλούδια
καὶ νὰ μωδαῖνε μὲ χερὰ τὰ ἄνθη ποῦ κομμάτι
ἐσκόπουν τὸ ὑστερὸν τοῦ ὕπνου τῶν κρεβάτι.

Πλὴν ὅταν στὰ χαράγματα ὁ πεταῖνος λαλήρῃ
καὶ ἡ αὐγὴ δειλὰ δειλὰ τὴν ὄψι· τῆς προβάλλῃ,
λυπητερὰ τῆς ἐκκλησιᾶς ὁ κώδων θὰ κτυπήσῃ
»καὶ οἱ νεκροὶ στοὺς τάφους τῶν θὰ καταβοῦν καὶ πάλιν!
Κ' ἔπαυσε πλέον τὸ πουλί τῇ θλιβερῇ φωνῇ του
καὶ ἐπέτοξε περίλυπο στὸ νεκρικὸ κλαδί του!

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμὴ

ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Δι' ἑκάστον μικρὸν στίχον λεπτὰ 15.